

Välkommen till
Nyhetsbrev nr 14 - 2020
från Kalle Eriksson

Jag fortsätter

att välja vårliga naturbilder som inledning på mina Nyhetsbrev. Kanske kan det få våren att skynda på. Känner du igen motivet på bilden? Skicka i så fall svaret till mig på min vanliga mejladress. Finns i slutet på brevet.

Saknar du Nyhetsbrev nr 13?

Förklaringen är , att det inte har skickats ut. Orsak: Det höll inte måttet vid min egen avslutande kvalitetsgranskning

Den första fastlagsbullen

dök som vanligt upp tidigt. Den gav mig anledning att gå till arkivet och leta fram lite fakta kring gångna tiders seder och bruk kring fastan. I boken "Våra högtider" betonas att "aldrig skiljer sig kyrkobruk och folksed från varandra så skarpt som under fastetiden. Medan de fromma katolikerna under tiden före påsk med allvar beflitade sig att gå askesens

svåra väg, rådde bland folket utanför kyrkan en stämning av uppsluppenhet.

Visserligen tog fastlagsupptågen inte sådan omfattning i Norden som i södern. Olaus Magnus har en förklaring till detta:

Ju längre norrut man bor, desto mer utsatt är man för påverkan av himlatecken sådana som Lilla björnen, oxens svans m.fl”.

Fastebudet mottogs inte med välvilja av hedningarna i norr, när kristendomen började predikas där.

När det förordnades om vilodagar och när fastetiden blev allt längre, blev det gny land bönderna.

I skildringar från vikingatiden var det ett strängt och omfattande fasteprogram som gällde. Den stränga fastan hade efter hand byggts ut med allt fler dagar.

I fastandet ville man se en botgöring.

Redan under fastlagssöndagen anslås det tema som gäller genom hela lidandeshistorien:

”Kärleken är tålig och mild. Den fördrager allting, den troe allting, den hoppas allting. Så bliva de bestående: tron, hoppet, kärleken. Dessa tre, men störst bland dem är kärleken”

Att folket reagerade

på det överdrivna fastandet är naturligt

Dagen före fastans inbrytande (tyska Fastelabend och svenskans fastlagen) var ”den sista dagen då den världsliga lustan fick sticka upp huvudet”.

I södra Europa kom fastlagen , eller som det där hette: karneval, med sina maskeradliknande upptåg.

Med reformationen

fick fastetiden en helt annan ställning än förr Något tvång till fasta skulle inte förekomma, ansåg Luther. I stället betonade han fastans karaktär av bottid.

Redan fastlagssöndagen ger genom sin episteltext ett anslag som bildar ett genomgående tema i hela lidandeshistorien:

”Kärleken är tålig och mild. Den fördrager allting, den tror allting, den hoppas allting. Så bliva de då bestående: tron, hoppet, kärleken , dessa tre, men största bland dem är kärleken”

Därmed är det dags för ett halsbrytande skifte av ämne i Nyhetsbrevet. Jag återvänder till några aktualiteter. Eller om något som rör mitt liv med fotbollen

Den senaste tiden

har jag fått ägna mig åt mina minnen från gångna tider inom fotbollens värld. Bakgrunden var att Tina, min dotter, ville göra ett bildspel kring mitt liv med fotbollen. Hon hade kunnat se, att mitt bildarkiv innehåller ett rikt material att välja bland. Samtidigt har hon noterat, att jag aldrig berättat om mitt liv i fotbollens värld. Såväl barn som barnbarn saknar kunskap om detta.

Av mig krävdes då, att plocka fram fakta kring bilderna. Jag lovade ställa upp med detta. Efterhand som jag grävde i arkivet växte det hela. Det som var tänkt som några korta bildtexter växte efter hand och blev allt större. Det slutade med en lång, sammanhängande berättelse.

Som rubrik på denna berättelse har jag satt

”Minnen från mitt liv med fotbollen”

Mina allra första minnen kommer från tiden innan jag börjar skolan. Jag minns hur jag fick vara med när de vuxna spelade boll på en äng.

”Målställningen” utgjordes av två höstackar som var placerade på lämpligt avstånd från varandra.

Mitt minne från detta är främst, att det gjorde ont i fötterna. Jag spelade barfota. Stenar och tistlar satte sina spår i fötterna.

När jag var åtta år flyttade vi till ett annat hus i Glimminge. Även där fanns en gräsplätt där jag med fantasins hjälp kunde föreställa mig att jag var på en riktig plan.

Många fotbollsintresserade pojkar

fanns i vår omgivning. Vi hittade en liten, trekantig gräsplätt, där vi kunde spela fotboll - ”Södermans backe”.

Vår plan begränsades av en stengårdsgård på en av sidorna, ett stenröse på en annan sida och en brant backe på den tredje sidan.

Där höll vi till under all vår lediga tid. Det behövdes ingen kallelse. Alla bara kom.

Vi delade upp i lag. Spelade matcher Skapade de särskilda regler som krävdes på denna lite ovanliga ”plan”. Exempelvis regler för när bollen var ”ute”. Linjer saknades ju. Vi var själva domare. Målställningar fanns inte.

Vi försökte sätta käppar i marken.

Visst kunde det vara svårt att avgöra om målskottet gick över eller under den ribba som inte fanns på målställningen.

All denna verksamhet ordnade vi själva. Det fanns inga fritidsledare. Ingen förening.

Ändå fungerade det. Vi fick en värdefull skolning i att själva organisera verksamheten.

Vårt ständiga boll-spelande

på den lilla planen slet förstås på gräset. Det gräs som var avsett som bete för djuren.

Jag föreslog ägaren av marken , Söderman, att vi skulle göra rätt för oss genom att arbeta - exempelvis gallra betor på hans mark. Det tyckte Söderman var ett bra förslag.

Så kom det sig under några försommarmkvällar att ett gäng Glimminge-ungdomar sågs krypande i betlandet.

Så småningom

växte vi förstås ifrån vår lilla trekant. En efter en av oss tog steget över till en riktig förening med en riktig plan. Närmaste förening var Ramsjöstrands IF.

Själv var jag villrådig. Min far hade under sin aktiva tid spelat för Grevie GIK. När jag talade med greviebor från den tiden förstod jag, att min far, "Tobiasa Erik" varit en av lagets bästa spelare.

När det nu var dags för mig att ta steget från "Södermans backe" till en riktig förening, var valet inte lika självklart som för min kompisar.

Jag valde Grevie GIK. Spelade några matcher med reservlaget där.

Efterhand blev dock trycket från kompisarna i Glimminge alltför starkt.

Även jag valde Ramsjöstrands IF.

Planen i Ramsjö ägdes av lantbrukare Stefan Carlsson. Han använde planen som betesmark för kor och suggor.

Djuren lämnade förstås "minnesmärken" efter sig. Det innebar, att vi som ville använda planen för match eller träning måste komma i så god tid, att vi hann att få bort såväl kornas som suggornas "lämningar".

Men ändå: det var en plan med de riktiga måtten, riktiga målställningar. Linjer. Det kändes lyxigt, stort och märkvärdigt.

Jag vet inte hur det gick till, men jag fann plötsligt, att jag skulle spela med föreningens A-lag.

Att jag har tydliga minnen från min debut beror på, att den sammanföll med den realexamen, som jag skulle genomgå några dagar senare - våren 1949.

Min mor blev orolig. Hon visste, att jag kunde bli skadad i matchen. Det skulle sabotera mina möjligheter att delta i examensproven.

Trots min mors oro valde jag fotbollen. Det är ett val som jag sedan dess alltid hade dåligt samvete för.

Nåväl.

Allt gick bra. Ingen skada. Jag klarade mina examensprov. Fick min examen. Jag kunde staka ut min fortsatta bana.

Så fortsätter min berättelse.

Jag kommer in på folkskollärareseminariet i Kristianstad.

Där går jag i fyra år och tar min examen våren 1954.

Under mitt sista år på "Semis" händer det stora saker i mitt fotbollsliv.

Jag har kommit i kontakt med allsvenska Helsingborgs IF.

Hur det gick sedan får jag återkomma till. Det här Nyhetsbrevet har redan blivit för långt.

Min boklåda

Boktitel	Pris	Reapris
Så blev Båstad tennis	225	60
Bilder av ett sekel...	Slutsåld	
Vår bjärehistoria...	350	70
Bjärebör berättar...	Slutsåld	
Strövtåg i Bjäres...	350	70
Nära havet.....	350	

De böcker, som är slutsålda hos mig, kan ev. finnas som enstaka ex. i bokhandel - Båstad, Ängelholm, Laholm.

- eller något av våra säljställen på bjärehalvön. Ovan angivna reapriser gäller vid köp direkt hos mig.

Vänligen

Kalle Eriksson, Hallavaravägen 102, 269 91 Båstad

0431-365 332

kalle@bjarenet.com